

sagt, at han var det. Det ærede Medlem taler saa meget, at jeg ikke skal undre mig over, at han kan glemme en eller anden Udtalelse, han er fremkommen med. Men maaske jeg maa opfriske hans Hukommelse ved at sige, at det, jeg oplæste, findes i Landstingstidende for 1893—94, Sp. 1132, hvor han kalder disse Regler helt gode, helt fortrinlige. Ganske vist udtaler han senere, at Bestemmelserne kunde trænge til en Revision. Han har altsaa i det hele udtalt sig for at ville have disse Regler satte ind i dette Lovforslag med enkelte Forandringer. Det ærede Medlem tilføjede, at han nu havde arbejdet i en Menneskealder, eller hvor længe det var, i alt Fald saalænge han havde været i Rigsdagen, en meget lang Tid, for at faa saadanne Regler, og det havde altid været hans Maal. Hvor beklageligt er det da ikke, at det ærede Medlem, nu han lige staar ved Maalet, forlader sin Opfattelse, den Opfattelse, han har kæmpet saa længe for, thi det er Tilfældet, at det ærede Medlem kunde naa det nu med meget stor Lethed. Det ærede Medlem gør den Indvending, at Ændringsforslag Nr. 1 vil medføre uensartede Regler omkring i Landet. Han maa derved sigte til, at det ikke er en obligatorisk Bestemmelse, at det ikke er bestemt, at det *skal* være saaledes, men kun, at det kan blive saaledes, at Kommunalbestyrelsen kan vedtage, at noget saadant skal ske, og saa foretage det fornødne. Men det kan det ærede Medlem meget let faa forandret. Thi hvis han stiller det Forslag, at det *skal* være saaledes, tror jeg, at han faar meget stor Tilslutning i dette Ting.

Madsen-Mygdal: Det ærede Medlems Bemærkning om Loven af 2den Juli 1870 skal jeg skænke ham. Jeg tror ikke, min Hukommelse tager fejl. Jeg tror ogsaa, det er temmelig ørkesløst at drøfte, hvad der blev sagt i 1894—95. For øvrigt har jeg altid fremhævet Manglerne ved Loven af 1870, men samtidig gjort gældende, at det var de bedste Regler, jeg til Dato havde kendt. — Det ærede Medlem fandt Anledning til at gøre opmærksom paa, at nu kunde jeg faa disse ensartede Regler gennemført, hvis jeg vilde, nu kunde jeg meget let faa dem gennemført ved at stemme for disse Ændringsforslag. Men lige det modsatte er jo Tilfældet. Disse Ændringsforslag, ikke blot Ændringsforslag Nr. 1, men alle Ændringsforslagene tilsammen, gøre den nuværende Forvirring endnu større. Det har jeg udførlig gjort

Rede for i Fjor, at den Uensartethed, som nu finder Sted ved Paaligningen af de kommunale Skatter, bliver endnu større ved Vedtagelsen af disse Ændringsforslag. Det er min Grund til at stemme mod dem, idet jeg netop ønsker ensartede Regler over det ganske Land.

Hansen-Solevad: Der har i dette høje Ting flere Gange været fremhævet den Uretfærdighed, der blev begaaet i sin Tid, da der blev paalagt Hartkornet Skat.

Jeg skal ikke komme ind paa at forsvare dette, idet jeg tror, at Forholdet er ganske anderledes nu. Derimod staar det mig klart, at under de nuværende Forhold er Beskatningen bleven uretfærdig og uheldig, idet Landejendommene under de nuværende trykkede Forhold ere gaaede saa langt ned i Pris, at de nu staa i Halvdelen af den tidligere Pris, Skatterne blive ved at forøges, og Byrderne trykke saa stærkt, at der maa og skal ske en Forandring, hvis det betrængte Landbrug skal kunne blive ved at bestaa. De fremlagte Skattelovforslag pege jo ganske rigtigt i Retning af at give nogen Hjælp. Den er ganske vist ikke stor, den Hjælp, der kommer til Landbruget, den kan jo ikke klare saa meget, men jeg ved, at der har været en meget almindelig Glæde, da disse to direkte Skattelovforslag blev fremlagte. Da var der en meget stor Glæde blandt en stor Del af Landbrugerne, fordi de haabede, at nu kom maaske den Tid, da de kunde blive tagne en lille Smule i Betragtning. Det er ganske vist, at det ikke hjælper meget, men der er den Omstændighed derved, at Hjælpen falder saa udmærket, idet de økonomisk daarligst stillede blandt Landbrugerne faa forholdsvis det meste af Hjælpen, fordi Indkomst- og Formueskatten egentlig for deres Vedkommende ikke vil have nogen større Betydning. Naar vi have været Vidne til den Glæde, Landbrugerne have følt ved at have dette Haab for Øje, er jeg ogsaa sikker paa, at hvis det skal blive en Skuffelse, ville de blive trykkede og tabe Troen paa, at der snart kommer nogen Hjælp til dem. Hvis det derfor skulde vise sig, at det hører til Umulighederne at gennemføre disse fire Skattelovforslag, vil jeg henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, om der ikke kunde være en Mulighed for, at dog disse to direkte Skattelove kunde blive gennemførte. I lige Maade tillader jeg mig ogsaa en lignende Henstilling til den højtærede Finansministers behagelige Overvejelse.